

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418010581
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4418010581.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci proti obžalovanému V. E. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 5 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného V. E., obžalovaného K. E. a prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 14.02.2019, č.k. 4T/67/2018-504, na verejnom zasadnutí konanom dňa 2. júla 2019, takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výrokoch o trestoch vo vzťahu k obžalovanému V. E. a obžalovanému K. E..

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku

a/ obžalovanému

V. E., narodenému XX.XX.XXXX v N., trvale bytom N. - B. V., K. č.XXXX/X, toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Nitre od 13.01.2018

u k l a d á

podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (siedmych) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmena b/ Trestného zákona obžalovaného na výkon tohto trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

b/ obžalovanému

K. E., narodenému XX.XX.XXXX v N. D., trvale bytom N. D., P. č. XXXX/XXA, prechodne bytom N. D., W. č. XX

u k l a d á

podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona a § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (siedmych) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmena b/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste obžalovanému K. E. uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/73/2017 zo dňa 19.04.2018, právoplatný 22.05.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaného V. E., narodeného XX.XX.XXXX a obžalovaného K. E., narodeného XX.XX.XXXX

z a m i e t a,

pretože zistil, že nie sú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaných V. E. a K. E. za vinných pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 5 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase o 01.10 h, dňa 13.01.2018 v N. D., na L. V.. M. č. XX v priestoroch podniku s názvom W Club spoločne vošli na pánsku toaletu na prvom poschodí, kde sa v tom čase nachádzal poškodený T. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., Q. K. č. XXX/XX, vzápätí k nemu pristúpil obžalovaný V. E., ktorý si od poškodeného vypýtal peniaze so slovami: „naval peniaze“, ktoré mu poškodený T. Q. odmietol dať, následne mu obžalovaný V. E. dal facku otvorenou dlaňou na ľavé líce, čo sa zopakovalo trikrát, vždy po odmietnutí mu dať peniaze, zatiaľ čo obžalovaný K. E. stál pri dverách, kde sledoval situáciu a konanie poškodeného, následne poškodený po tomto útoku vybral peňaženku a dal obžalovanému V. E. finančnú hotovosť vo výške cca 10,00 € v minciach a keď obžalovaný V. E. uvidel, že sa v peňaženke poškodeného nachádzajú aj bankovky, chcel mu ju z ruky vytrhnúť, avšak nakoľko sa poškodený bránil, tak zasiahol aj obžalovaný K. E., ktorý dal poškodenému tiež facku a spoločným konaním poškodenému peňaženku z ruky vytrhli, na to obžalovaný V. E. vybral z tejto celú finančnú hotovosť a hodil ju o zem, následne po tomto obaja obžalovaní z miesta odišli, ktorým svojím konaním spôsobili poškodenému T. Q. škodu vo výške najmenej 80,00 €,

pričom tohto skutku sa dopustili napriek tomu, že obaja obžalovaní boli rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12.06.2014, právoplatným toho istého dňa sp. zn. 4T 47/2014, uznaní vinnými zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmena a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo bol obžalovanému V. E. uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovanému K. E. bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky so zaradením do nápravno-výchovného ústavu pre mladistvých, ktorý rozsudok bol voči obžalovanému K. E. zrušený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky pod sp. zn. 3T 72/15 zo dňa 16.07.2015, právoplatným toho istého dňa a bol mu uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 26 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za to súd I. stupňa uložil obžalovanému V. E. podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona, pri nezistení okolností poľahčujúcich podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcej okolností podľa § 37 písmena m/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmena b/ Trestného zákona ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona mu uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Obžalovanému K. E. uložil podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona, pri nezistení okolností poľahčujúcich podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmena h/ Trestného zákona, podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmena b/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste mu uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 19.04.2018, sp.zn. 3T/73/2017, právoplatným 22.05.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V adhéznom výroku podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obom obžalovaným uložil povinnosť, aby spoločne a nerozdielne nahradili poškodenému T. Q. škodu v sume 80 eur.

Proti tomuto rozsudku podali, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie obaja obžalovaní, proti výrokom o vine (a tým aj výrokom, ktoré majú podklad vo výroku o vine) a prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej „prokurátor“) proti výrokom o trestoch vo vzťahu k obom obžalovaným v ich neprospech.

Obžalovaný V. E. v písomných dôvodoch odvolania predložených prostredníctvom obhajcu uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, ktorého výsledkom sú dve skupiny dôkazov. Na strane jednej je to výpoveď jeho (obžalovaného), ktorou na pojednávaniach spresnil svoje výpovede a odmietol vinu. Na strane druhej je tu výpoveď poškodeného, ktorý ho označil ako páchatela lúpeže.

Nepoprel, že v inkriminovaný večer prišiel do konfliktu s poškodeným, poprel však úmysel násilím zmocniť sa jeho peňazí, ale doznať, že nejaké spadnuté peniaze pozbieral zo zeme a tieto si zobral. Je názoru, že týmto konaním nespáchal zločin lúpeže, ale spáchal krádež.

Výpovede poškodeného z prípravného konania a hlavného pojednávania nie sú úplné a presne zhodné, najmä čo sa týka množstva jemu odcudzených peňazí, tiež uviedol, že v uvedený večer požil alkoholické nápoje a vzhľadom na okolnosti tohto prípadu je pochybnosť o úplnej hodnovernosti tejto jeho výpovede a teda nie je nad všetky pochybnosti ani zrejmé, či došlo k spáchaniu lúpeže ako je mu kladené za vinu. Vo veci boli vypočutí viacerí svedkovia, ale ani jeden nebol svedkom incidentu a preto výsledkom dokazovania je jeho tvrdenie voči tvrdeniu poškodeného, čo spochybňuje jednoznačnosť preukázania jeho viny.

S poukazom na tieto skutočnosti nie je úplne zrejmé, akým spôsobom došlo k odcudzeniu peňazí, ako k skutku došlo a preto ani nie je možné preferovať jednoznačne ako hodnovernú výpoveď, ktorú urobil poškodený.

Je pravdou, že aj on požil alkoholické nápoje, ale vo svojich výpovediach popísal okolnosti tohto skutku ako i spôsob akým peniaze poškodeného získal. Jednoznačne nad všetky pochybnosti nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi jeho násilným konaním a následkom jeho konania. Samotné vyjadrenie poškodeného jednoznačne nenasvedčuje tomu, že by k lúpeži došlo tak, ako je uvedené v obžalobe.

S poukazom na tieto skutočnosti v zmysle zásady prezumpcie neviny, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, navrhol aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo vine a treste a jeho konanie kvalifikoval ako trestný čin krádeže podľa § 212 odsek 1, 2 Trestného zákona a v prípade ukladania nepodmienečného trestu mu tento uložil na dolnej hranici trestnej sadzby v zmysle tohto ustanovenia. Uložené ochranné ústavné liečenie akceptuje.

Obžalovaný V. E. vo vlastnom písomne zdôvodnenom odvolaní namietal, že v čase jeho zadržania (13.01.2018) bol pod vplyvom alkoholu a v takom stave bol vypočúvaný. Bol ovplyvňovaný políciou prostredníctvom jeho sestry, aby sa priznal k niečomu, čo nespáchal. Poukázal na rozpory v svedeckých výpovediach poškodeného Q., keď v prípravnom konaní tvrdil, že mu mala byť odcudzená hotovosť 80 eur - bankovky nominálnej hodnoty 20 eur a 5 kusov po 10 eur a taktiež tvrdil, že peňaženku mu mali vytrhnúť z rúk dvaja, pretože sa bránil. Na hlavnom pojednávaní už tvrdil, že sa vôbec nebránil, sám mu ju mal vytrhnúť z rúk on (obžalovaný E.) a tvrdil, že sám mu dal poškodený 10 eur v minciach. Na otázku obhajcu uviedol, že mal 70 eur v papierových peniazoch a 5 až 10 eur v minciach, pričom mu zostali len drobné. Pýta sa preto ako je možné, že mu dal 10 eur v minciach a pritom mu zostali drobné. Takisto najskôr poškodený tvrdil, že ho mal okradnúť V. T., ktorý aj potvrdil, že ho bratia Q. zastavili s tým, aby vrátil peniaze. Pokiaľ ho poškodený opoznal pri rekognícii, namietal, že tam boli prítomní len poškodený

a vyšetrovateľ bez jeho advokáta. On i poškodení vypovedali pod vplyvom alkoholu a v neprítomnosti jeho advokáta, čo hodnotí ako nezákonné. Týmto chce poukázať na to, že poškodený klame. Svedok Q. Q. (brat poškodeného) na danej toalete vôbec nebol, preto si nemôže dovoliť jeho označovať za páchatel'a. Taktiež tento svedok uvádzal, že poškodený mu tvrdil, že mal pri sebe minimálne 20 eur. Aj tento svedok klame.

Cíti sa byť vinný ale nie z takého trestného činu, za ktorý bol uznaný za vinného. Je pravdou, že sa pobil s poškodeným a čo urobil bolo zdvihnutie peňazí zo zeme.

V ďalšom popisoval spôsob akým ho mali policajti ovplyvňovať, aby sa priznal k niečomu čo nespáchal v podstate na tej báze, že vyšetrovateľ mal iniciatívne vyhľadať jeho sestru a túto presvedčiť, aby mu (obžalovanému) uviedla, aby sa priznal a usvedčil aj K. E., inak má zabudnúť na to, že má nejakú sestru, čo následne i urobil. Policajti tým zneužili právomoc verejného činiteľa.

Žiadal preto, aby bol spis vrátený súdu I. stupňa a taktiež, aby bol preverený postup vyšetrovateľa.

Obžalovaný K. E. v písomných dôvodoch odvolania predložených prostredníctvom obhajkyne poukázal na to, že súd I. stupňa napadnutý rozsudok z pohľadu jeho viny oprel o výpoveď spoluobžalovaného E.. Je pravda, že obžalovaný E. sa v inkriminovanom mieste a čase mal dostať do potýčky s poškodeným T. Q.. Súd neuveril obžalovanému E., ktorý sa na pojednávaní bránil, keď síce potvrdil, že medzi ním a poškodeným došlo k incidentu, poprel však, že by od neho pýtal peniaze a že by on napadol poškodeného s úmyslom získať jeho peniaze, teda že by mal lúpežný motív a že by šlo o lúpež. Na druhej strane však súd stopercentne uveril tej časti výpovede obžalovaného E., kde tento tvrdil, že spolu s ním sa incidentu zúčastnil aj on (obžalovaný E.).

Ako vyplýva z dokazovania, poškodený niečo potom, ako vyšiel z toalety, oslovil svedka V. T. ako osobu, ktorá ho s ďalšou osobou na toalete prepadla, a pýtal si od neho peniaze, ktoré mu mali vziať. Konkrétne svedok T. S. uviedol, že spolu s T. išli po schodoch dolu kúpiť si cigarety, na schodoch ich stretol jeden chlapec, zastavil T. a povedal mu, že on ho okradol. Chcel mu tiež dať facku ale T. sa uhol a on toho chlapca udrel. Toto potvrdil aj svedok T. a vysvetľoval to tým, že poškodený sa zrejme pomýlil. Toto súd považoval za dostatočné k tomu, aby za spolupáchatel'a považoval jeho - obžalovaného E..

Poškodený ho pritom neoznačil za spolupáchatel'a lúpežného prepadnutia ani v jednej svojej výpovedi. Pritom ale uviedol, že E. bol od neho asi na 0,5 metra a tá druhá osoba bola približne 0,5 metra za E., čo znamená, že bola od poškodeného asi na vzdialenosť jedného metra. Je viac ako nepravdepodobné, že by ho za týchto okolností ako druhého útočníka nespoznal a neoznačil, keby tým druhým útočníkom bol práve on.

Obžalovaný E. následne za spolupáchatel'a označil svedka A., ktorý opakovane potvrdil, že keď bol na polícii na chodbe, mali možnosť on s E. sa rozprávať. Vtedy sa on spýtal Caka, či s ním (s A.) niekoho okradol. Na to sa E. A. spýtal, či A. nebol s ním na záchode. Svedok A. uviedol, že E. sa ho na to pýtal, lebo E. nevedel s kým tam bol.

Je pravda, že sa v minulosti s E. podobného konania dopustili avšak len na tomto nemožno založiť tvrdenie, že aj teraz čin spáchali práve oni dvaja.

V rámci dokazovania boli vypočutí mnohí svedkovia, ktorí v podstate rovnako či veľmi podobne popísali ako predtým, než odišli na diskotéku, sa zabávali v byte u T., oslavovali narodeniny T. partnerky. Všetci potvrdili, že už mali dosť vypité.

Od začiatku vo všetkých výpovediach uviedol, že po príchode na diskotéku sa zabával so svedkyňou T. A. a odtiaľto odišiel až keď mu E. prišiel povedať, že vonku je nejaká bitka. Aj to neodišiel hneď ale dotancoval kolo a potom sa tam išiel pozrieť. Videl, že vonku sa E. a T. hádajú s nejakými ľuďmi, potom videl, že E. a T. toho muža udreli. Následne sa rozhodol ich oddeliť. Vtedy udrel nejakého muža, lebo videl, že tento muž ide udrieť jeho. Poukazuje na to, že pravdivosť tohto tvrdenia je preukázaná kamerovým záznamom, ktorý dôkazne zaznamenáva incident, ku ktorému došlo pred W Clubom a ktorý je vyšetrovaný v inom konaní (ČVS:ORP-71/1-VYS-NZ-2018).

Svedkyňa A. potvrdila, že od nej odišiel až vtedy, keď mu niekto povedal, že vonku je bitka. Dovtedy celý čas od jeho príchodu na diskotéku boli spolu, čo potvrdili aj svedkovia M. a R.. To, že ho niektorí svedkovia videli s E. pri bare nevyvracia výpoveď svedkyne A. a nie je ani dôkazom toho, že by lúpež spáchali obaja.

Súd poukázal na výpoveď svedka O., ktorý uviedol, že na diskotéke počul, že lúpež mali spáchať E. s E.. Ani toto tvrdenie neusvedčuje E. z účasti na lúpeži. Svedok nevedel povedať, kto mu to povedal. Takéto tvrdenie je len tvrdenie v rovine dohadov a v žiadnom prípade ho nemožno považovať ani za nepriamy dôkaz.

Ak súd uzná páchatel'a vinným zo spáchania takéhoto zločinu, musí byť vina preukázaná nespochybniteľne.

V rámci trestného konania sa musia aplikovať tieto pravidlá:

a/ obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu (obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech),

b/ nedokázaná vina má rovnakú váhu ako dokázaná nevinu (obvinenému musí byť vina preukázaná),

c/ v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo).

V jeho prípade existujú o otázke viny rozumné pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť inými dôkazmi. Tieto pochybnosti spočívajú v skutkovom stave veci a majú aj logický základ. Ide o také rozumné a dôvodné pochybnosti, pre existenciu ktorých ho nemožno spoľahlivo uznať vinným. V takomto prípade ak nastane takýto právny stav, teda že pochybnosti o určitej skutkovej otázke (ktorá je pre posúdenie viny obvineného právne významnou) nemožno odstrániť (vyplniť) inými dostupnými dôkazmi, je nevyhnutné, aby súd rozhodol v prospech obvineného.

Pretože prvostupňový súd sa týmto pravidlom neriadil navrhuje, aby s poukazom na § 321 a § 322 Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o jeho vine zrušil a podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku ho spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor k výroku o treste obžalovaného K. E. namietal, že súd I. stupňa nesprávne stanovil dolnú hranicu trestnej sadzby, ako na to poukazuje v odôvodnení svojho rozsudku, na 5 rokov a 6 mesiacov. Pri úprave základnej trestnej sadzby 3 až 8 rokov odňatia slobody mal najskôr použiť § 42 odsek 1 Trestného zákona (súhrnný trest) a § 41 odsek 2 Trestného zákona, v dôsledku čoho sa horná hranica trestnej sadzby zvyšuje na 10 rokov a 8 mesiacov a až po takto upravenej trestnej sadzbe mal aplikovať § 38 odsek 5 Trestného zákona s tým, že po takejto úprave predstavuje dolná hranica trestu odňatia slobody 6 rokov a 10 mesiacov. Trest ukladaný obžalovanému súdom I. stupňa vo výmere 6 rokov je preto trestom uloženým pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Pokiaľ ide o obžalovaného V. E. tento sa k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti v štádiu prípravného konania doznal v plnom rozsahu, na hlavnom pojednávaní však svoje doznanie z prípravného konania podstatne zmodifikoval v tom smere, že sa síce s poškodeným dostal do konfliktu na mieste činu, s týmto sa aj pobil, avšak násilím mu peniaze určite nezobral. V tejto súvislosti pokiaľ mu súd I. stupňa uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, nebral do úvahy skutočnosť, že predmetnej trestnej činnosti sa dopustil krátko po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody za obdobný trestný čin, pričom vzhľadom na okolnosti spáchania predmetnej trestnej činnosti, spôsob vykonania činu, pohnútku a mieru zavinenia, ktorá je rovnaká, ak nie vyššia ako u spolupáchateľa - obžalovaného K. E., mal ukladať trest odňatia slobody minimálne vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov, ktorého uloženie je relevantné aj v prípade obžalovaného K. E..

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti o výroku a uložení trestu a s poukazom na § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol sám tak, že obžalovanému V. E. uloží podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona, pri nezistení okolností poľahčujúcich podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcich okolností podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní minimálne 6 rokov a 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a obžalovanému K. E. uložil podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, 5 Trestného zákona, pri nezistení okolností poľahčujúcich podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení priťažujúcich okolností podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad na ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní minimálne 6 rokov a 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zároveň podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste obžalovanému K. E. uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 19.04.2018, sp.zn. 3T/73/2017, právoplatným dňa 22.05.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Na verejnom zasadnutí konanom o vyššie označených odvolaniach obžalovaný V. E. (aj prostredníctvom obhajcu), obhajkyňa obžalovaného K. E. (konajúc v jeho neprítomnosti pri splnení zákonných podmienok podľa § 293 odsek 5 Trestného poriadku) a prokurátorka Krajskej prokuratúry Nitra zotrvali na podaných odvolaniach aj písomne predloženej odvolacej argumentácii, bez jej zásadnej obsahovej korekcie, hodnotiac vzájomne odvolania podané protistranou ako nedôvodné.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami - obžalovanými a prokurátorom - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať aj to, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku, pričom dospel k záveru o dôvodnosti odvolania prokurátora, súčasne zistiac, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

K otázke viny obžalovaných odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na meritórne rozhodnutie v rozsahu vyžadovanom v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, dôkazy takto vykonané vyhodnotil v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku, s hodnotením dôkazov sa vysporiadal i v odôvodnení napadnutého rozsudku rozvádžajúc svoje úvahy vysporiadajúc sa aj s obhajobou obžalovaných spôsobom obhájtiteľným pre záver, že vina obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku a trestného činu (v zmysle jeho právnej kvalifikácie ako spolupáchateľstvom spáchaného zločinu lúpeže podľa zákonných ustanovení uvedených v napadnutom rozsudku) bez dôvodných pochybností preukázaná bola.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaných k otázke viny, odvolací súd v súlade s hodnotiacimi závermi súdu I. stupňa formulovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že vina obžalovaného V. E. bola preukázaná presvedčivými a v podstatných okolnostiach nemennými výpoveďami poškodeného o priebehu skutkového deja na toalete predmetného baru (W Club), teda, že označený obžalovaný za použitia násillia sa zmocnil jeho peňazí skutkovo súdom I. stupňa ustáleným spôsobom.

Sám obžalovaný V. E. sa pritom v jeho prvej výpovedi v procesnom postavení obvineného z 13.01.2018 priznal k takémuto konaniu voči poškodenému spôsobom, ktorý korešpondoval so svedeckou výpoveďou poškodeného, pričom súčasne za spolupáchateľa označil obžalovaného K. E. a ani v ďalšom priebehu konania neoznačoval inú osobu, ktorá by bola prítomná v inkriminovanom čase s ním a poškodeným na mieste činu.

Pokiaľ na hlavnom pojednávaní uvádzal, aj v odvolaní opakovanú verziu o nátlaku vyšetrovateľa, resp. aj iných policajtov na jeho sestru, ktorá ho mala presvedčiť k nepravdivému priznaniu a súčasne usvedčeniu aj obžalovaného E. z konania, ktorého sa nedopustili, odvolací súd, už odhliadnuc od toho, že z nej nie je ani zrejmá konkrétna hrozba (zo strany policajných orgánov), resp. negatívny následok, ktorý by obžalovaný mal utpieť, ak tejto jeho sestrou formulovanej požiadavke policajtov nevyhovie, zdôrazňuje, že túto formu obrany obžalovaný zvolil až na hlavnom pojednávaní. Po výsluchu z 13.01.2018 kedy sa priznal k lúpeži, neskôr uvádzajúc, že nepravdivo, pritom hneď na druhý deň 14.01.2018 vypovedal pred sudkyňou pre prípravné konanie Okresného súdu Nové Zámky rozhodujúcej o návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby, v rámci ktorého sa síce v podrobnostiach k skutkovým okolnostiam nevyjadroval, avšak uviedol, že sa pridriživa jeho výpovede učinenej pred vyšetrovateľom a žiadny nátlak neuvádzal, preto takto zmenená obrana postráda hodnovernosť, pričom neštandardné postupy policajtov nemožno vyvodit', a to ani vo forme indície, zo žiadnych spisovo dokumentovaných úkonov, preto obžalovaným až s podstatným odstupom času uvádzané nové okolnosti nevybočujú z rámca ničím nepodložených tvrdení.

Naproti tomu hodnovernosť poškodeného a jeho postupne viacerých výpovedí nebola spochybnená žiadnymi inými dôkazmi a pokiaľ sa obžalovaný dovoláva rozporov spočívajúcich v tom v akých bankovkách mal poškodený ním pôvodne tvrdenú sumu 80 eur a koľko presne peňazí mal v peňaženke v drobných minciach, rozpory tohto typu sú len logickým dôsledkom plynutia času a s ním spojeného zániku, resp. deformácie pamäťových stôp v takýchto detailoch (naopak skôr pamätanie si takýchto detailov by mohla viesť pochybnosti o jeho hodnovernosti z dôvodu podozrenia z naučenej, resp. vopred pripravenej výpovede).

Hodnovernosť výpovedí poškodeného podporuje i fakt jeho postoja k opoznávaní druhého možného páchatel'a v rámci rekognície, v rámci ktorej mu podľa fotografií bola medzi ďalšími viacerými ukázaná aj fotografia obžalovaného E., neoznačujúc žiadnu osobu s vyjadrením, z ktorého je zrejmé, že nechce označiť žiadnu osobu, pokiaľ si ňou nie je istý, aby inému neprávom neuškodil. Naproti tomu v rámci inej rekognície bezpečne označil obžalovaného E. ako jedného z útočníkov.

K námietkam procesného charakteru odvolací súd uvádza, že v konaní bolo plne zachované právo na obhajobu obžalovaného a to aj prístupom k vykonávaniu dôkazov v prítomnosti obhajcu obžalovaného od okamihu vzniku tzv. povinnej obhajoby, v danom prípade okamihom vzatia obžalovaného E. do väzby.

K námietke proti výsluchom obžalovaného E. aj poškodeného ako svedka v čase keď mali byť ešte pod vplyvom alkoholu, zo spisu vyplýva, že obžalovaný E. mal dňa 13.01.2018 v čase 3.41 hod. nameranú hodnotu alkoholu v dychu 0,4 mg/l a v čase 11.10 hod. 0,02 mg/l, poškodený v čase 07.04 v hodnote 0,55 mg/l alkoholu (č.l. 252, 254). Procesne použiteľné výsluchy v trestnom konaní (za ktoré nemožno považovať výsluch V. E. ako podozrivého) s menovanými boli vykonané v identický deň s V. E. (ako obvineným) až v čase 16.45 hod. a s poškodeným (ako svedkom) až v čase 19.05 hod. Neobstojí preto záver, resp. ani podozrenie o tom, že v daných časoch menovaní boli ešte pod vplyvom alkoholu, hoci je nepochybné, že bezprostredne po skutku, v čase zadržania V. E. ako podozrivého a v čase výsluchu poškodeného ako svedka v štádiu trestného konania pred vznesením obvinenia boli obaja pod vplyvom alkoholu.

Uvedené výsluchy netrpia žiadnymi procesnými vadami spôsobujúcimi ich procesnú nepoužiteľnosť a už vôbec nie nezákonnosť.

Námietka obžalovaného v tom zmysle, že keď bol poškodený v čase skutku pod vplyvom alkoholu, už len tým je jeho výpoveď k skutkovým okolnostiam nehodnovaná, neobstojí, pretože vplyv alkoholu sám o sebe bez ďalšieho ešte nespôsobuje celkovú neschopnosť zapamätať si a náležite reprodukovat' prežité udalosti, pričom u poškodeného akákoľvek pochybnosť, ktorá by odôvodňovala skúmanie jeho duševného stavu nevznikla. Navyše prvotné výpovede obžalovaného a poškodeného sa v rozhodných okolnostiach o priebehu skutku zhodujú, čo umocňuje dôvodnosť záveru o tom, že vplyv alkoholu na ich pamäťové schopnosti k danému incidentu nepôsobil zvlášť deformujúco.

S ohľadom na uvedené zmena výpovede obžalovaného E. po prvotnej jeho vyššej označenej výpovedi v smere aspoň zmiernenia jeho viny (v zmysle dosiahnutia aspoň zmeny právnej kvalifikácie žalovaného skutku na prečin krádeže) v tom zmysle, že fyzické násilie voči poškodenému (ktoré priznal) nebolo v príčinnej súvislosti s jeho úmyslom zmocniť sa peňazí poškodeného, teda nijako nesúviselo s tým, že po fyzickom konflikte si len pozbieral peniaze nachádzajúce sa na zemi, pripúšťajúc, že mohli patriť poškodenému, neobstojí, a to nie len preto, že táto verzia koliduje s v tomto zmysle nemennými výpoveďami poškodeného ale i preto, že obžalovaný E. sám nevedel vysvetliť a objasniť ani dôvod verbálneho konfliktu s poškodeným, ktorý mal viesť ku konfliktu fyzickému. Správne preto ani súd I. stupňa tejto novonastolenej obrane obžalovaného neuveril.

V nadväznosti na to k odvolacím námietkam obžalovaného E. odvolací súd konštatuje, že tento bol ako spolupáchateľ, ktorý sa skutkovo až po prvotnom útoku obžalovaného E. mal zapojiť do násilného odňatia peňaženky poškodenému (a peňazí v nej), bol usvedčený práve obžalovaným E., ktorý vo všetkých svojich výpovediach v procesnom postavení obvineného, resp. neskôr obžalovaného potvrdil, že to bol práve on, kto s ním a poškodeným ako jediný ďalší bol prítomný na danej toalete.

Dokazovaniu totožnosti ďalšieho spolupáchateľa, ktorého účasť na inkriminovanom čine od začiatku poškodený popisoval, bola venovaná dostatočná pozornosť práve ako dôsledok toho, že poškodený nevedel opisom ani v rámci rekognícií označiť tohto druhého páchat'ľa (keď obžalovaným E. si bol nepochybne istý).

Pokiaľ obžalovaný E., popierajúc jeho účasť na inkriminovanom čine, poukazuje na pochybnosti o jeho účasti na predmetnom skutku, na mieste je uviesť, že dokazovaním nebol preukázaný akýkoľvek motív obžalovaného E. krivo ho usvedčovať z konania, ktorého sa nedopustil. Pokiaľ mal obžalovaný E. bezprostredne po skutku ako druhého páchat'ľa označovať svedka V. A., táto informácia je spisovo dokumentovaná len v úradných záznamoch členov zasahujúcej policajnej hliadky, čo viedlo aj k prvotnému zadržaniu V. A. ako podozrivého, ktoré sú však v trestnom konaní ako dôkaz procesne nepoužiteľné. Navyše uvedené informácie nemožno vnímať mimo ten kontext, že po inkriminovanom čine (na toalete) sa v jeho bezprostrednej časovej nadväznosti odohral ďalší fyzický konflikt (vonku pred W Clubom), ktorého sa zúčastnili okrem iných aj obaja obžalovaní (v inej trestnej veci v tejto súvislosti trestne stíhaný so svedkom T.) a poškodený a v tej súvislosti boli aj obžalovaní E. aj svedok A. (viď jeho výpoveď z 13.01.2018) tzv. vyťažovaní zasahujúcimi príslušníkmi polície, čo nevylučuje mylnosť zachytenia informácií v daných úradných záznamoch v obsahu takéhoto prvotného vyjadrenia V. E. (opakovane zdôrazňujúc, že takéto jeho vyjadrenie je ako dôkaz v trestnom konaní nepoužiteľné).

Pokiaľ sa obhajoba dovoľáva i výpovede svedka A. o jeho komunikácii s obžalovaným E. pred ich prvotnými výsluchmi na polícii v tom zmysle, že sám E. si nepamätal kto bol s ním na predmetnej toalete, na mieste je uviesť, že uvedenú skutočnosť svedok A. prvýkrát uvádzal až pri jeho výpovedi z 29.05.2018. V. A. však ako svedok bol prvýkrát vypočutý bezprostredne po skutku už dňa 13.01.2018, kde žiadnu takú okolnosť neuvádzal, čo v kontexte skúsenosti z jeho prvotného podozrenia z účasti na posudzovanom trestnom čine vzbudzuje pochybnosť o hodnovernosti tohto následného s odstupom v podstate 4 mesiacov učeného tvrdenia.

Ďalšia skutočnosť, že obaja obžalovaní už boli v minulosti rozhodnutím i skutkovo ustáleným právoplatne odsúdení za spolupáchateľstvom spáchanú lúpež len periférne dotvára obraz o sklonoch a schopnosti obžalovaných k obdobnej, spoločným konaním, páchanej trestnej činnosti, marginálne podporujúcim presvedčením o vine obžalovaného E..

Rovnako alibi, ktorá mu mala robiť najmä svedkyňa T. A. o tom, že po celý čas v danom bare bol na parkete s ňou (až do bitky pred barom) bola ďalšími svedeckými výpoveďami (na ktoré poukázal i súd I. stupňa) spochybnená. Jeho pohyb v bare bol zistený na rôznych miestach (aj pri bare s E.) a v celkovom kontexte svedeckých výpovedí tak nemožno vylúčiť aj jeho prítomnosť na toalete.

Odvolačný súd preto hodnotí napadnutý rozsudok vo výroku o vine oboch obžalovaných ako správny v jeho skutkovom ustálení i v právnej kvalifikácii a preto, z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku aj v svetle vyššie rozvedených úvah, odvolacie námietky obžalovaných ako nedôvodné.

Odvolaníu prokurátora naproti tomu vyhovel ako dôvodnému vo vzťahu k výrokom o trestoch uložených obom obžalovaným napadnutým rozsudkom, dospejúc k záveru, že tresty im uložené sú neprimerane mierne.

Primárne odvolací súd nehodnotí ako správnu odvoláciu námietku prokurátora o uložení obžalovanému E. trestu mimo (pod) zákonom stanovenú trestnú sadzbu. Pri kumulácii dôvodnosti použitia pri stanovení trestnej sadzby ustanovenia § 38 odsek 5 a súčasne § 41 odsek 2 (v danom prípade v súvislosti s § 42 odsek 1) Trestného zákona poukazuje na rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov pod č. 32/2009, z ktorého vyplýva primárna úprava trestnej sadzby (uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona) najskôr podľa príslušných ustanovení § 38 Trestného zákona a až následne podľa režimu v zmysle § 41 odsek 2 Trestného zákona. Teda nie naopak, ako to učinil prokurátor argumentujúc, že dolnou hranicou trestnej sadzby u menovaného obžalovaného malo byť 6 rokov a 10 mesiacov odňatia slobody.

V posudzovanom prípade u obžalovaného E. je základnou trestnou sadzbou 3 až 8 rokov odňatia slobody (§ 188 odsek 1 Trestného zákona), keď u neho nedochádza k prevahe poľahčujúcich okolností oproti priťažujúcim (teda nebol dôvod na použitie § 38 odsek 3 Trestného zákona, na čom nič nemení ani súdom I. stupňa nesprávne obžalovanému E. priznaná priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písmeno h/ Trestného zákona, ktorej bráni zákaz dvojitého pričítania identickej okolnosti v jeho neprospech - zásada ne bis in idem v zmysle § 38 odsek 1 Trestného zákona).

Pri primárnej úprave uvedenej trestnej sadzby podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o polovicu v dôsledku odsudzovania pre opakovaný zločin) predstavuje dolná hranica trestnej sadzby 5 rokov a 6 mesiacov. Horná hranica následne v zmysle § 41 odsek 2 Trestného zákona (zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu) predstavuje 10 rokov a 8 mesiacov.

V uvedenej trestnej sadzbe (5 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov až 8 mesiacov) však odvolací súd hodnotí trest obžalovanému E. uložený súdom I. stupňa takmer na jej spodnej dolnej hranici za nezohľadňujúci jeho doterajšie osobné pomery, konkrétne jeho napriek mladému veku opakovanú recidívu majetkovej i násilnej trestnej činnosti, keď pred spáchaním inkriminovaného opakovaného zločinu sa až v 4 prípadoch dostal do konfliktu s trestným zákonom, vrátane skoršieho odsúdenia pre zločin lúpeže. Navyše trest mu ukladaný ako súhrnný je trestom nie len za posudzovaný zločin lúpeže ale i pre zbiehajúcu sa trestnú činnosť (trestný čin krádeže a iné) v zmysle vo výroku citovaného odsudzujúceho rozhodnutia, ktoré je preto vo výroku o treste vo vzťahu k tomuto obžalovanému zrušované. Uvedené skutočnosti viedli odvolací súd k prísnejšiemu náhľadu na účel mu ukladaného trestu (§ 34 odsek 1 Trestného zákona),

čomu zodpovedá trest blížiaci sa k polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 7 rokov odňatia slobody.

U obžalovaného E. síce neprichádzala do úvahy aplikácia tzv. asperačnej zásady (ako u spoluobžalovaného), v jeho prípade však bolo namieste zohľadniť jeho aktivitu v posudzovanom protiprávnom konaní ako iniciátora konfliktu s poškodeným, fakt jeho predchádzajúcej recidívy, nie len predchádzajúceho zločinu lúpeže, ale i ďalších troch kolízií s Trestným zákonom (vo forme majetkovej trestnej činnosti), ale najmä skutočnosť, že žalovaného zločinu sa dopustil prakticky bezprostredne po jeho podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody za predchádzajúci zločin lúpeže (za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov), keď z výkonu tohto trestu bol podmienne prepustený len 20.12.2017 a už 13.01.2018 sa dopustil posudzovaného zločinu lúpeže opätovne, čím preukázal absenciu pozitívneho účinku dovtedy vykonávaného trestu odňatia slobody. Z toho dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že v trestnej sadzbe u neho do úvahy prichádzajúcej 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov (§ 188 odsek 1 a § 38 odsek 5 Trestného zákona) je nevyhnutné na neho pôsobiť trestom v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby, čomu zodpovedá trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Vo výroku o zaradení oboch obžalovaných na výkon uvedených trestov do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia súd I. stupňa nepochybil, pretože uvedené zaradenie zodpovedá § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, ako odraz skutočností, že obaja obžalovaní boli v posledných 10 rokoch pred spáchaním posudzovaného zločinu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Rovnako ako správny hodnotí odvolací súd i adhézny výrok, ktorým boli obaja obžalovaní solidárne zaviazaní k povinnosti náhrady škody poškodenému, spočívajúcej v peňažnej sume (aj skutkovo ustálenej), o ktorú sa posudzovaným zločinom lúpeže na úkor poškodeného obohatili.

Taktiež výrok o uložení obžalovanému V. E. ochranného protialkoholického liečenia v ústavnej forme má oporu vo vykonanom znaleckom psychiatrickom dokazovaní.

Uvedené výroky napadnutého rozsudku popri výroku o vine tak týmto rozsudkom odvolacieho súdu zostávajú nedotknuté.

Odvolací súd z uvedených dôvodov, vyhovujúc odvolaniu prokurátora vo forme sprísnenia trestov obom obžalovaným vyššie uvedeným spôsobom, súčasne odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.